

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ

2009 - 2014

Документ за разглеждане в заседание

A7-0333/2010

19.11.2010

ДОКЛАД

относно нова стратегия за Афганистан
(2009/2217(INI))

Комисия по външни работи

Докладчик: Pino Arlacchi

СЪДЪРЖАНИЕ

	Страница
ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА РЕЗОЛЮЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ.....	3
ИЗЛОЖЕНИЕ НА МОТИВИТЕ.....	25
СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА ПО РАЗВИТИЕ	30
РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ	34

ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА РЕЗОЛЮЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ

относно нова стратегия за Афганистан 2009/2217(INI)

Европейският парламент,

- като взе предвид предишните си резолюции относно Афганистан, и по-специално своите резолюции от 8 юли 2008 г. относно стабилизацията на Афганистан¹, от 15 януари 2009 г. относно бюджетния контрол на средствата на ЕС в Афганистан² и от 24 април 2009 г. относно правата на жените в Афганистан³,
- като взе предвид съвместната политическа декларация ЕС—Афганистан, подписана на 16 ноември 2005 г., която се основава на споделени приоритети за Афганистан като създаването на силни и подлежащи на отчетност институции, реформа на сферата на сигурността и правосъдието, борба срещу наркотиците, развитие и възстановяване,
- като взе предвид Споразумението за Афганистан от 2006 г., което очертава трите основни области на дейност на афганистанското правителство за следващите пет години: сигурност; управление, правова държава, права на човека; както и икономическо и социално развитие и ангажимент за премахване на индустрията за наркотици,
- като взе предвид Лондонската конференция за Афганистан, проведена през януари 2010 г., на която международната общност поднови ангажимента си към Афганистан и която положи основите за международен консенсус относно стратегия, включваща „невоенно“ решение на афганистанската криза, а също така реши прехвърлянето на отговорностите по сигурността на афганистанските сили да започне през 2011 г. и да бъде завършено до голяма степен до 2014 г.,
- като взе предвид Резолюция № 1890 (2009 г.) на Съвета за сигурност на ООН, с която се удължава срокът на разрешението за Международните сили за поддържане на сигурността (ISAF) в Афганистан съгласно глава VII от Устава на ООН, определено в Резолюции № 1386 (2001 г.) и № 1510 (2003 г.), за срок от 12 месеца, считано от 13 октомври 2009 г., и в която държавите-членки на ООН, участващи в Международните сили за поддържане на сигурността, се призовават „да предприемат всички необходими мерки с оглед на изпълнението на техния мандат“,
- като взе предвид предложението „Доверителен фонд за мир и реинтеграция“, за който участниците в Лондонската конференция обещаха първоначално 140 милиона щатски долара, с цел да бъдат интегрирани талибаните и други бунтовници,
- като взе предвид проведения в Кабул в началото на юни 2010 г. афганистански национален консултативен съвет на старейшините (Джирга) за мир, който си

¹ ОВ С 294Е, 3.12.2009 г., стр. 11.

² ОВ С 46Е, 24.2.2010 г., стр. 87.

³ ОВ С 184Е, 8.7.2010 г., стр. 57.

постави за цел да намери национален консенсус по въпроса за помирение с враговете,

- като взе предвид конференцията в Кабул, проведена на 20 юли 2010 г., която оцени напредъка при прилагането на решенията, взети на Лондонската конференция, и предостави нова възможност на афганистанското правителство, със сътрудничеството на международната общност, да поеме ръководната роля и отговорността за процеса на засилването на сигурността, укрепването на възможностите на афганистанските сили за сигурност, на доброто управление и на принципите на правовата държава, и да очертае пътя напред, включително по отношение на борбата с производството на наркотици, трафика и корупцията, и относно мира и сигурността, икономическото и социалното развитие, правата на човека и равенството между половете; като взе предвид заключенията от конференцията в Кабул, съгласно които контролът върху военните операции във всички провинции следва да се поеме от афганистанските сили в срок до края на 2014 г.,
- като взе предвид президентския указ от 17 август 2010 г., с който се определи четиримесечен срок за разформироването на частните дружества, извършващи дейност в Афганистан в областта на сигурността, с изключение на частните дружества в областта на сигурността, охраняващи сградните комплекси, използвани от чуждестранни посолства, дружества и неправителствени организации,
- като взе предвид президентските избори, проведени в Афганистан през август 2009 г., изключително важния окончателен доклад на мисията на ЕС за наблюдение на изборите, публикуван през декември 2009 г., и парламентарните избори, проведени на 18 септември 2010 г.,
- като взе предвид всички свързани с темата заключения на Съвета и по-специално на Съвета по общи въпроси и външни отношения от 27 октомври 2009 г. и плана за действие на Съвета за засилен ангажимент на ЕС в Афганистан и Пакистан, както и заключенията от Съвета по външни работи от 22 март 2010 г.,
- като взе предвид назначаването от 1 април 2010 г. на изпълняващия две функции специален представител на ЕС/ръководител на делегацията на ЕС в Афганистан и като взе предвид решението на Съвета от 11 август 2010 г. за удължаване на мандата на специалния представител, г-н Vygaudas Usackas, до 31 август 2011 г.,
- като взе предвид декларацията на Съвета от 18 май 2010 г. за удължаване на полицейската мисия на Европейския съюз в Афганистан („EUPOL Афганистан“) с три години, от 31 май 2010 г. до 31 май 2013 г.,
- като взе предвид стратегическия документ за тази страна за 2007—2013 г., който посочва ангажимента на Комисията по отношение на Афганистан до 2013 г.,
- като взе предвид общия бюджет на Европейския съюз за финансовата 2010 г.,
- като взе предвид доклада на ООН за човешкото развитие за 2009 г., който поставя Афганистан на 181-о място от 182 държави,

- като взе предвид Националната оценка на риска и уязвимостта за 2007—2008 г. на Афганистан и съдържащата се в нея преценка, че цената на премахването на бедността в Афганистан, като се подпомогнат лицата, живеещи под прага на бедността, да се издигнат до този праг, би била 570 милиона щатски долара,
 - като взе предвид доклада от 2008 г. на агенцията за съгласуване на помощта за Афганистан (АСВАР), „Недостатъчни резултати — ефективност на помощта в Афганистан“, който подчертава, че огромни суми от помощта се превръщат в корпоративни печалби за изпълнителите (и могат да достигнат до 50 % на договор), че има минимална прозрачност в процесите на поръчки и търгове и че е висока цената на заплатите и надбавките на чуждестранните служители,
 - като взе предвид доклада на мисията на Организацията на обединените нации за подпомагане на Афганистан (UNAMA) от август 2010 г., озаглавен „Защита на цивилното население при въоръжени конфликти“,
 - като взе предвид препоръките на Peace Dividend Trust, който препоръчва политика на „предимство за афганистанското“ с цел насърчаване на възлагането на поръчки за стоки и услуги на местно равнище вместо чрез внос, с цел преди всичко афганистанците да бъдат облагодетелствани,
 - като взе предвид стратегията на НАТО/ISAF за борба срещу бунтовниците в Афганистан и нейното изпълнение под командването на ген. Дейвид Петреъс, и като взе предвид прегледа на стратегията, обявен от президента Обама за декември 2010 г.,
 - като взе предвид доклада на службите на мнозинството в Конгреса на САЩ, озаглавен „War Lords Inc: Extortion and Corruption Along the US Supply Chain in Afghanistan“ (Корпорация „Местни военни лидери“: Изнудване и корупция по снабдителната верига на САЩ в Афганистан) (Комисия по надзор и реформа на управлението, Камара на представителите на САЩ, юни 2010 г.),
 - като взе предвид работата на Службата на ООН по наркотиците и престъпността (UNODC) и по-специално нейния доклад от октомври 2009 г., озаглавен „Наркомания, престъпност и бунтовници — транснационалната заплаха от афганистанския опиум“, както и нейния световен доклад относно наркотиците за 2010 г.,
 - като взе предвид член 48 от своя правилник,
 - като взе предвид доклада на комисията по външни работи и становището на комисията по развитие (A7-0333/2010),
- A. като има предвид, че международната общност многократно заяви своята подкрепа за съответните резолюции на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, застъпващи се за сигурността, благоденствието и правата на човека за всички афганистански граждани; като има предвид обаче, че международната общност негласно признава, че девет години война и международна намеса не са успели да елиминират бунта на талибаните и да донесат мир и стабилност на страната, и като има предвид, че от 2009 г. се прилага нова политика за борба срещу бунтовниците и

че бяха изпратени войскови части от около 45 000 души като подкрепления,

- Б. като има предвид, че няма изгледи за развързка в Афганистан, при присъствието на коалиция от международни сили, която обаче не е в състояние да победи талибаните и другите бунтовници, и същевременно на бунтовническо и талибанско движение, което не може да надделее над тези военни сили,
- В. като има предвид, че през 2009 г. генерал Стенли Маккрисъл заяви, че няма признаци за масово присъствие на Ал Кайда в Афганистан, и че високопоставени служители на САЩ потвърждават, че Ал Кайда понастоящем почти не присъства в Афганистан,
- Г. като има предвид, че сигурността и условията на живот се влошиха, подкопавайки положителния прием, с който се ползваше присъствието на коалицията на един определен етап, и като има предвид, че населението все повече възприема коалицията като окупационна сила; като има предвид, че е необходимо ново, по-широко партньорство с афганистанския народ, с участието на непредставени до момента групи и на гражданското общество в усилията за изграждане на мир и за помиряване,
- Д. като има предвид, че ЕС е сред основните донори, предоставящи помощ за развитието и хуманитарна помощ за Афганистан; като има предвид, че ЕС е ангажиран партньор в усилията за възстановяване и стабилизиране на страната,
- Е. като има предвид, че в Споразумението за Афганистан от 2006 г. и на конференцията в Кабул донорите се съгласиха да насочват все по-голям дял от своята помощ – до 50 %, през основния бюджет на афганистанското правителство, пряко или чрез механизми на доверителни фондове, когато е възможно, но че понастоящем само 20% от помощта за развитие се предоставя посредством правителствения бюджет,
- Ж. като има предвид, че липсата на достатъчна координация подкопава ефективността на отпусканата от ЕС помощ за Афганистан,
- З. като има предвид, че между 2002 и 2009 г. към Афганистан е насочена международна помощ в размер над 40 милиарда щатски долара; като има предвид, че броят на децата, посещаващи училище, се увеличи през този период, но че по оценка на УНИЦЕФ 59 % от децата в Афганистан под петгодишна възраст все още не получават достатъчно храна, а пет милиона деца не могат да посещават училище,
- И. като има предвид, че положението на жените в страната продължава да буди дълбоко безпокойство; като има предвид, че според доклади на ООН Афганистан се подрежда на второ място в света по брой на случаи на майчина смъртност, с почти 25 000 смъртни случая всяка година; като има предвид, че само 12,6 % от жените на възраст над 15 години могат да четат и пишат, а 57 % от момичетата са омъжвани, преди да навършат предвидената в закона минимална възраст от 16 години; като има предвид, че насилието срещу жени продължава да бъде често срещано явление; като има предвид все още действащия дискриминационен шиитски закон за гражданското състояние, който, наред с другото, квалифицира като наказуемо

деяние отказа на жените да осъществят полов акт със съпруга си и забранява на жените да излизат от дома си без разрешение от страна на техния съпруг,

- Й. като има предвид, че Афганистан е страна по редица международни конвенции за защита на правата на жените и децата, по-специално Конвенцията на ООН за премахване на всички форми на дискриминация по отношение на жените от 1979 г. и Международната конвенция на ООН за правата на детето от 1989 г., и като има предвид, че афганистанската конституция и по-специално член 22 от нея определя, че „гражданите и гражданките на Афганистан имат еднакви права и задължения пред закона“; като има предвид, че афганистанският Семейен кодекс понастоящем се преразглежда, за да се приведе в съответствие с конституцията,
- К. като има предвид, че през юли 2010 г. Конгресът на САЩ призова за одит на милиардите долари, изразходвани за финансиране за Афганистан досега, и гласува за условно съкращаване на почти 4 милиарда щатски долара помощи за правителството на Афганистан,
- Л. като има предвид, че финансовият министър на Афганистан Omar Zakhilwal изрази, на първо място, критичното си отношение спрямо практиките на НАТО/ISAF в областта на сключването на договори, които не допринасят за афганистанската икономика, и второ, спрямо едностранното тълкуване от страна на ISAF на правилата за освобождаване от данъци, предвидени в споразумението между ISAF и афганистанското правителство, и като има предвид, че министърът обвини чуждестранните изпълнители, че са получили по-голямата част от финансираните от ISAF договори, чиято стойност достига до 4 милиарда щатски долара, като се твърди, че това е причина за постоянното изтичане на пари от страната; като има предвид, че афганистанското правителство призовава за международно разследване,
- М. като има предвид, че стана очевидно, че не е възможно да се намери военно решение на положението в Афганистан, и като има предвид, че САЩ заявиха, че ще започнат да оттеглят войските си от Афганистан през лятото на 2011 г., че други страни или вече са се изтеглили, или планират да извършат това, а други все още не са показали намерение за изтегляне; като има предвид обаче, че изтеглянето на военните части трябва да представлява постепенен и координиран процес в рамките на политически проект, който гарантира гладкото прехвърляне на отговорността на афганистанските сили за сигурност,
- Н. като има предвид, че на конференцията в Кабул беше предвидено до октомври 2011 г. афганистанската национална армия да наброява 171 600 военнослужещи, а афганистанската национална полиция — 134 000 души, при наличието на необходимата финансова и техническа помощ от страна на международната общност,
- О. като има предвид, че основната цел на мисията „EUPOL Афганистан“ е да допринесе за създаването на афганистанска полицейска система по международни стандарти,
- П. като има предвид, че Афганистан е не само водещият световен източник на производство на опиум и основен доставчик за пазарите на хероин в ЕС и Руската

федерация, но и един от водещите производители на коноп (канабис) в света, според неотдавнашен доклад на Службата на ООН по наркотиците и престъпността; като има предвид, че производството на опиум в Афганистан е намаляло с 23% през последните две години и с една трета в сравнение с 2007 г., когато то беше достигнало връхна точка; като има предвид, че Службата на ООН по наркотиците и престъпността установи, че съществува ясна връзка между отглеждането на опиев мак и териториите, които се контролират от бунтовниците, и че в районите в Афганистан, в които правителството може в по-голяма степен да извършва правоприлагаща дейност, близо две трети от земеделските производители са заявили, че не отглеждат макови насаждения, тъй като те са забранени, а в същото време в югоизточните райони, до които органите на управление имат по-ограничен достъп, само по-малко от 40% от земеделските производители са посочили забраната като причина за неотглеждането на макови насаждения,

- P. като има предвид, че според неотдавнашен доклад на Службата на ООН по наркотиците и престъпността броят на пристрастените към наркотици афганистански граждани рязко се е увеличил през последните години, тенденция, която ще има значително социално отражение върху бъдещето на страната,
- C. като има предвид, че ЕС играе активна роля в подкрепа на борбата срещу наркотиците от самото начало на процеса на възстановяване, но засега не постига значителни резултати за ограничаването на проникването на влиянието на сектора на наркотиците в икономиката, политическата система, държавните институции и обществото,
- T. като има предвид, че е извършено известно унищожаване на макови насаждения в Афганистан чрез химически хербициди и че тази практика води до сериозни вреди за хората и околната среда, като замърсява почвите и водите; като има предвид обаче, че понастоящем съществува консенсус относно необходимостта силовите мерки да се насочат към търговията с наркотици и към лабораториите, произвеждащи хероин, а не към земеделските производители; като има предвид, че основните усилия понастоящем са насочени към осигуряването на алтернативни начини на прехрана за земеделските производители,
- У. като има предвид, че Афганистан притежава забележителни природни ресурси, включително богати запаси от полезни изкопаеми като газ и нефт, чиято стойност се оценява на три трилиона щатски долара, и като има предвид, че афганистанското правителство разчита на тези ресурси, за да стимулира икономическото развитие, след като мирът и сигурността бъдат установени в страната,

Нова стратегия на ЕС

1. съзнава съвкупността от фактори, които пречат на напредъка в Афганистан, но предпочете в настоящия доклад да се съсредоточи върху четири основни елемента, за които счита, че положените усилия биха могли да доведат до подобрения: международна помощ и координация; последици от мирния процес; въздействие от обучението на полицейски сили; слагане на край на отглеждането на опиев мак чрез алтернативно развитие;

2. изразява подкрепа за новата идея за стратегия за борба срещу бунтовниците, насочена към защитата на местното население и възстановяването на областите, в които е гарантирана сигурността, както и подкрепа за плана на ЕС за действие за Афганистан и Пакистан;
3. следователно счита, че стратегията на ЕС за Афганистан ще трябва да вземе като отправна точка две предпоставки: признаване на факта, че сигурността и социално-икономическите показатели в Афганистан продължават да се влошават въпреки продължаващите почти десетилетие международни ангажименти и инвестиции, както и необходимостта допълнително да се насърчи промяна в мисленето на международната общност, която в миналото, по-специално преди стратегията за борба срещу бунтовниците, твърде често формираше планове и решения, без особено да се интересува от афганистанското участие, така че в бъдеще нейните планове и решения да се определят в тясно сътрудничество с афганистанската страна; отбелязва, че конференциите в Лондон и Кабул бяха важна стъпка в тази насока;
4. приветства и подкрепя заключенията на Съвета относно „Активизирането на действията на ЕС в Афганистан и Пакистан“ от октомври 2009 г., които очертават по-последователен и координиран подход на ЕС към региона и подчертават значението на регионалното сътрудничество и по-голямата насоченост към гражданската сфера в рамките на политиката за Афганистан;
5. подчертава, че всяко дългосрочно решение на афганистанската криза трябва да ползва като отправна точка интереса на афганистанските граждани по отношение на тяхната вътрешна сигурност, гражданска защита и икономическо и социално развитие и следва да включва конкретни мерки за изкореняване на бедността, изоставането и дискриминацията срещу жените, за по-голямо зачитане на правата на човека и принципите на правовата държава, засилване на помирителните механизми, слагане край на производството на опиум, за сериозно ангажиране в дейностите за изграждането на държавността и пълно интегриране на Афганистан в международната общност, както и за прогонването на Ал Кайда от страната;
6. приветства заключенията на международната конференция за Афганистан, проведена в Кабул; подчертава, че е необходимо да се зачитат ангажиментите на афганистанското правителство за подобряване на сигурността, управлението и икономическите възможности за афганистанските граждани, както и ангажиментите на международната общност за оказване на подкрепа за процеса на преход и общите цели;
7. отново заявява, че ЕС и неговите държави-членки следва да подкрепят Афганистан във възстановяването на държавата, която да притежава по-силни демократични институции, способни да гарантират национален суверенитет, сигурност, основана на подлежащи на демократична отчетност армия и полиция, компетентна и независима съдебна власт, единство на държавата, териториална цялост, равенство между мъжете и жените, свобода на медиите, акцентирание върху образованието и здравеопазването, устойчиво икономическо развитие и благоденствие на народа на Афганистан, и зачитане на историческите, религиозни, духовни и културни

традиции и права на всички етнически и религиозни общности на афганистанска територия, като същевременно се признава необходимостта от коренна промяна в отношението към жените; призовава за предоставяне на повече подкрепа за проектите на местните органи на управление за развитие в провинциите, в които съществуват доказателства за добро управление;

8. отбелязва, че 80 % от населението обитава селските райони и че площта на обработваемите земи на глава от населението е намаляла от 0,55 хектара през 1980 г. на 0,25 хектара през 2007 г.; подчертава факта, че Афганистан продължава да бъде много уязвим пред неблагоприятните климатични условия и повишаващите се цени на хранителните продукти на световните пазари, като същевременно широко разпространеното и безразборно използване на мини представлява сериозна заплаха за успешното развитие на селските райони; във връзка с това счита, че от първостепенно значение е да се продължи и увеличи финансирането, насочено към развитието на селските райони и местното производство на храни, така че да се постигне продоволствена сигурност;
9. отбелязва ангажимента на афганистанското правителство през следващите 12 месеца да приложи поетапно и по устойчив за бюджета начин политиката за управление на поднационално равнище, като укрепи местните органи и техния институционален капацитет и като разработи поднационална регулаторна, финансова и бюджетна рамка;
10. отбелязва, че ограниченият капацитет на държавната администрация и държавните служители може да възпрепятства по-същественото участие от афганистанска страна в процеса на възстановяване; затова е убеден, че следва да се отдели повече внимание на тези важни области; приветства идеята Комисията и държавите-членки да разработят специални дългосрочни водещи програми, които да се занимават с укрепването на държавната администрация, като изработят програма, помогнат да се построят нови или да се използват съществуващи сгради, осъществят връзка с мрежата на институтите по публична администрация в ЕС, както и да изпълняват наставническа роля по отношение на институтите по държавна администрация в редица големи градове в Афганистан, като например Кабул, Херат, Мазар-и-Шариф;
11. посочва, че усилията за развитие трябва да се съсредоточат върху засилването на капацитета на афганистанските правителствени структури, както и че афганистанците трябва да участват дейно при определянето на приоритетите и в процеса на тяхното прилагане, така че да се засилят процесът на установяване на чувство за съпричастност и поемането на отговорност на национално и общностно равнище; поради тази причина насочва вниманието към съществената роля на организациите на гражданското общество за гарантиране на включването на афганистанските граждани в процеса на демократизация и възстановяване и за предпазване от опасността от корупция;
12. въпреки някои подобрения в живота на жените след края на управлението на талибаните през 2001 г., продължава да бъде дълбоко загрижен относно общото положение във връзка с правата на човека в Афганистан, и по-специално относно

влошаването на положението с основните, политическите, гражданските и социалните права на жените през последните няколко години, и изразява безпокойство относно отрицателните тенденции, като например факта, че мнозинството от затворниците в Афганистан са жени, бягащи от роднини потисници, както и относно неотдавнашните промени в изборителния закон, които намаляват квотите за места в парламента за жени;

13. счита, че правата на жените са част от решението на въпроса за сигурността и че не е възможно в Афганистан да се постигне стабилност, без жените да се ползват от пълните си права в политическия, социалния и икономическия живот; затова призовава афганистанските органи и представителите на международната общност да включват жени на всеки етап от мирните преговори и усилията за помирение/реинтегриране в съответствие с Резолюция № 1325 на Съвета за сигурност на ООН; призовава за осигуряването на специална защита за жени, които са дейни в обществената или политическата сфера и следователно са застрашени от фундаменталистите; изтъква, че напредъкът в рамките на мирните преговори не може при никакви обстоятелства да предполага загубата на права, придобити от жените през последните години; призовава афганистанското правителство да подобри защитата на правата на жените, като измени действащото законодателство, например Наказателния кодекс, за да се избегнат дискриминационните практики;
14. призовава Комисията, Съвета и държавите-членки на ЕС да продължават да повдигат въпросите относно дискриминацията срещу жени и деца, както и за правата на човека като цяло, в двустранните отношения с Афганистан в съответствие с дългосрочния ангажимент на ЕС да подкрепя Афганистан в усилията за постигане на мир и възстановяване;
15. призовава ЕС и международната общност да увеличат нивото на финансиране и политическа и техническа подкрепа за политиките за подобряване на положението на афганистанските жени и за неправителствените женски организации, включително за защитниците на правата на жените;
16. отбелязва, че въпреки подобренията след края на режима на талибаните, през последните години положението по отношение на свободата на изразяване на мнение и на печата се влоши; отбелязва, че въоръжени групировки и талибаните нападат и заплашват журналисти, за да им попречат да отразяват събитията в райони под техния контрол; призовава да се предприемат действия в тази област, за да могат журналистите да упражняват професията си при наличието на определени гаранции за тяхната безопасност;
17. отбелязва със загриженост, че парламентарните избори, които се състояха на 18 септември 2010 г. в Афганистан, с изборителна активност от около 40 % въпреки условията на сигурност в страната, още веднъж бяха помрачени от измами и насилие, при което според НАТО са загинали 25 души; изразява съжаление, че на много афганистанци им е било попречено да упражнят основното си право на глас;
18. отбелязва наличието на нередности в рамките на съдебните процеси в страната, които не са в съответствие с международните стандарти в областта на правосъдието; изразява съжаление във връзка с екзекуцията през 2008 г. на 16 души,

осъдени на смърт; призовава ЕС да се стреми към одобрение на налагането на мораториум върху смъртното наказание, съгласно Резолюция 62/149 на Организацията на обединените нации от 2007 г., с оглед на последващото премахване на този вид наказание;

Международна помощ — използване и злоупотреби

19. припомня, че съвкупният бюджет за помощ от ЕС за Афганистан (Европейска общност и държави-членки) за периода 2002—2010 г. е на обща стойност около 8 милиарда евро;
20. подчертава значението на укрепването на свободата на медиите и гражданското общество в Афганистан за ускоряване на демократизацията на страната; приветства също така заключенията на мисията на ЕС за наблюдение на изборите през 2009 г.;
21. отбелязва, че въпреки огромния обем предоставена чуждестранна помощ, положението в Афганистан продължава да е обезкуражаващо, като на хуманитарната и медицинска помощ се пречи да достигне най-уязвимите групи в обществото, че повече афганистанци умират от бедност, отколкото като пряко следствие от въоръжения конфликт, и че е шокиращ фактът, че от 2002 г. детската смъртност се е повишила, а очакваната продължителност на живота при раждането и равнищата на грамотност са се понижали отчетливо, и че от 2004 г. броят на населението, живеещо под прага на бедността, се е увеличил със 130 %;
22. подчертава, че е важно Целите на хилядолетието за развитие да бъдат постигнати, и осъжда факта, че въпреки постигнатия напредък в някои области, Афганистан е слязъл от 173-о място през 2003 г. на 181-о място (от 182 държави) в Индекса за човешко развитие на ПРООН; като има предвид също така, че смъртността при децата под 5-годишна възраст и майчината смъртност в Афганистан са сред най-високите в света; счита, че специфичните цели в тези области не следва да бъдат пренебрегвани, нито достъпът до здравни услуги и образование, по-специално за жените, но призовава особено внимание да се обърне на подобреното генериране на доходи и на изграждането на работеща съдебна система;
23. подчертава, че в свое проучване от януари 2010 г. Службата на ООН по наркотиците и престъпността разкрива, че корупцията буди най-много тревоги у населението и че приходите от подкупи съставляват почти една четвърт (23%) от БВП на Афганистан;
24. призовава Комисията да гарантира прозрачността и отчетността на финансовата подкрепа, предоставена на афганистанското правителство, на международните организации и местните неправителствени организации, за да се осигури последователността на помощите и успехът на процеса на възстановяване и развитие на Афганистан;
25. призовава за по-хомогенно от географска гледна точка разпространение на хуманитарната помощ, което да се основава на анализ на нуждите и да съответства на изискването за спешност;

26. отбелязва обаче ограничения напредък, постигнат по отношение на инфраструктурата, телекомуникациите и основното образование, обикновено изтъкван като постижение от донорите и от афганистанското правителство;
27. обръща внимание върху огромните разходи за водената в Афганистан война между 2001 и 2009 г., оценявани на над 300 милиарда щатски долара — сума, над 20 пъти по-висока от БВП на Афганистан, които разходи, като се има предвид предвиденото допълнително увеличение на военните сили, вероятно ще нараснат до над 50 милиарда щатски долара годишно;
28. отчита широко разпространеното схващане, че корупцията в афганистанското правителство е единствената причина за липсата на предоставяне на основни услуги за афганистанските граждани, но също така отбелязва, че мнозинството ресурси за социално и икономическо развитие се отпускат чрез международни организации, банки за регионално развитие, НПО, международни изпълнители, дружества за консултантски услуги и други, а не чрез централното правителство; настоятелно призовава афганистанското правителство и международната общност да упражняват по-голям контрол, за да се сложи край на корупцията и да се гарантира, че помощта достига целта си;
29. счита, че борбата с корупцията следва да бъде в основата на миротворческия процес в Афганистан, тъй като подкупите водят до неправилно разпределение на средствата, съставляват пречка за достъпа до основни обществени услуги като здравеопазване и образование и значително възпрепятстват социалното и икономическо развитие на страната; подчертава също така, че корупцията подкопава доверието в публичния сектор и в правителството и следователно съставлява основна заплаха за стабилността на държавата; поради тази причина, призовава ЕС да обърне специално внимание на борбата срещу корупцията, когато предоставя помощ на Афганистан;
30. отбелязва, че според афганистанския министър на финансите, подкрепен от други, независими източници, само 6 милиарда щатски долара (15 %) от 40-те милиарда щатски долара помощ реално са достигнали до афганистанското правителство между 2002 и 2009 г., и че между 70 и 80 % от останалите 34 милиарда щатски долара, насочени чрез международни организации, банки за регионално развитие, НПО, международни изпълнители и други, никога не са достигнали до предвидените получатели — народа на Афганистан; приветства решението, взето на конференцията в Кабул, до 2012 г. 50 % от международната помощ да се насочва чрез афганистанския национален бюджет, в съответствие с искането от страна на Афганистан;
31. изтъква спешната необходимост от създаване на механизми за координация между страните донори и от осигуряване на подробни оценки на европейската и международната помощ за преодоляване на липсата на прозрачност и ограничените механизми за отчетност на донорите;
32. осъжда факта, че значителна част от европейските и други международни парични средства за помощ се губят по разпределителната верига, което беше ясно разкрито в неотдавнашния скандал около Кабул Банк, и обръща внимание върху четирите

основни начина, по които се случва това: разхищение, прекомерни разходи за посредничество и за сигурност, завишаване на цените и корупция;

33. въпреки това отбелязва, че загубите на ЕС са смекчени от факта, че 50 % от помощта на Съюза се отпуска чрез многостранни доверителни фондове (за разлика от 10 % в случая на САЩ), чиято ефективност е много висока (около 80 %);
34. призовава ЕС да създаде централизирана база данни и да анализира разходите и въздействието на цялата помощ на ЕС за Афганистан, тъй като липсата на всеобхватни, актуални и прозрачни данни подкопава ефикасността на помощта;
35. призовава също така всички основни организации, развиващи дейност в областта на хуманитарната помощ и развитието в Афганистан, включително ЕС и неговите държави-членки, САЩ, UNAMA, агенциите на ООН, основните НПО и Световната банка, драстично да съкратят оперативните си разходи, като отпускат средствата за конкретни проекти, които се реализират посредством действително и балансирано партньорство с афганистанските институции, и да гарантират, че помощта наистина достига крайната си цел; във връзка с това подчертава, че афганистанските институции имат правото да решават как да изразходват средствата, като гарантират необходимата прозрачност и отчетност;
36. подчертава, че е важно да се координират усилията за възстановяване и развитие на регионално равнище, така че да се насърчи трансграничното развитие в регион, където етническите и племенни връзки често излизат извън рамките на националните граници;
37. отбелязва, че следва да се насърчава засилване на участието от страна на местните и регионалните органи на управление в Афганистан, и подчертава, че на това равнище лоялността, принципите на правовата държава и демокрацията са задължителни условия за правилното използване на средствата; посочва, че отпускането на финансови средства на местно и регионално равнище изисква одобрението на централното правителство, като по този начин се укрепват неговата роля и отговорност;
38. призовава върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност, Съвета и Комисията да създадат съвместен екип от изследователи за ежегодно оценяване на всички мерки и мисии на ЕС и държавите-членки в Афганистан, като се използват подробни качествени и количествени показатели, по-специално по отношение на помощта за развитие (включително обществено здравеопазване и селско стопанство), доброто управление (включително съдебния сектор и зачитането на правата на човека) и сигурността (най-вече обучението на афганистанските полицейски сили); във връзка с това призовава също за оценка на относителното въздействие на мерките на ЕС върху цялостната обстановка в страната и на степента на координация и сътрудничество между органите на ЕС и други международни мисии и мерки, както и за публикуване на заключенията и препоръките от подобна оценка;
39. подчертава, че обстановката по сигурността и географското разпределение на помощта са взаимозависими и затова призовава помощта да бъде изпращана

директно на непосредствено засегнатото население в Афганистан;

40. подчертава, че борбата с корупцията в Афганистан трябва да бъде приоритет; признава, че на местно равнище съществува корупция, но се надява, че това ще бъде неутрализирано чрез засилване на легитимността на афганистанските държавни институции, като те поемат отговорността за одобряване на разпределението на финансовите средства и гарантиране на ефективността на помощта;
41. подкрепя политика по-скоро на увеличаване на възлагането на поръчки вътре в Афганистан винаги, когато това е възможно, отколкото на внос на стоки или услуги;
42. счита, че за разпределението на помощта в страната следва да отговарят безпристрастни хуманитарни организации и че военният персонал следва да участва в тази дейност единствено в абсолютно извънредни ситуации, като се признава неутралният, безпристрастен и независим характер на дейността на хуманитарните организации и при пълно спазване на съответните международни стандарти, както са определени в насоките относно използването на военни и граждански сили и средства при хуманитарни извънредни ситуации и както са препоръчани в Европейския консенсус относно хуманитарната помощ;
43. посочва, че всяко действие, схващано като нарушаване на принципите на неутралност, безпристрастност и независимост от подобни организации в тяхната дейност, ги прави по-уязвими на мястото на събитията, особено предвид факта, че те продължават да са на място дълго след оттеглянето на военните части;
44. подчертава, че включването на провинциални екипи за възстановяване в дейности, свързани с помощта за възстановяване и/или развитие, е нецелесъобразно, тъй като така се размива разликата между цивилните лица, работещи по помощите за развитие, и военните части, което вреди на усилията за възстановяване и развитие на Афганистан;
45. отбелязва, че според многобройните информации в пресата и доклада на Камарата на представителите на САЩ „Warlord, Inc.“, американските военни сили в Афганистан са възложили по-голямата част от своето логистично осигуряване на частни изпълнители, които на свой ред възлагат охраняването на военни конвои на местни афганистански подизпълнители — доставчици на услуги в областта на сигурността, като това води до катастрофални последици;
46. отбелязва, че решението за това, американската верига за военно снабдяване да бъде поверена на частни изпълнители без никакви надеждни критерии за осигуряването на отчетност, прозрачност и законност, води до грабителство и корупция, като местните военни лидери, босовете на местната мафия и в крайна сметка командирите на талибаните получават значителен дял от бизнеса с военно логистично осигуряване в Афганистан, чийто размер възлиза на 2,2—3 милиарда щатски долара;
47. е ужасен относно факта, че сумите, плащани за осигуряване на защита, и грабителството на всяко едно равнище на веригата за военно снабдяване

представяват най-значителният източник на финансиране за бунтовниците, както призна държавният секретар на САЩ Хилари Клинтън в показанията ѝ пред комисията по международни отношения на Сената през декември 2009 г.;

48. е също така ужасен относно факта, че тъй като военното логистично осигуряване на САЩ и на НАТО/ISAF се извършва по сходни начини, възможността за пълно проследяване на финансовия принос на ЕС може да не е изцяло гарантирана във всички случаи;
49. изцяло приветства новите насоки, оповестени през септември 2010 г. от военното ръководство на НАТО в Афганистан, относно сключването на договори — според оценките понастоящем на стойност около 14 млрд. щатски долара годишно — насоки, които имат за цел намаляване на корупцията и на финансовите средства, които непряко изтичат към бунтовниците и талибаните; надява се, че тази промяна в насоката на политиката на договаряне ще бъде реализирана бързо;
50. приветства в този контекст неотдавнашния указ на президента Карзай, който определи четиримесечен срок за всички местни и чуждестранни частни дружества, действащи в областта на сигурността в Афганистан, да прекратят дейността си;

Мирният процес

51. подчертава, че доброто управление, принципът на правовата държава и правата на човека са основата за една стабилна и благоденстваща афганистанска държава; поради това подчертава, че надеждният съдебен процес представлява основен аспект на мирния процес и че зачитането на правата на човека и предотвратяването на ширеща се безнаказаност следва да бъдат неподлежащи на договаряне аспекти на всички етапи от мирния процес; във връзка с това призовава афганистанското правителство да приложи стратегия за съдебна реформа като приоритетна задача;
52. счита, че голяма част от вината за настоящата безизходица в Афганистан се дължи на неправилните предвиждания в ранен етап преди новата стратегия за противодействие на бунтовниците от страна на коалиционните сили, които предвиждаха бърза военна победа над талибаните и лесен преход към стабилна държава, управлявана от легитимно правителство със силна подкрепа от Запада;
53. ето защо счита, че беше подценено присъствието на талибаните и беше надценена способността на правителството на Карзай да осигури управление и че в резултат на това не беше обърнато достатъчно внимание на задачата за възстановяване и развитие на страната;
54. изразява опасението си, че тези грешки са дали тласък за повторното активизиране на талибаните в по-голямата част от страната, като са изострили влошаването на положението по отношение на сигурността в целия регион и по отношение на правата на човека, по-специално на жените;
55. посочва, че военната насоченост на подхода в миналото не постигна желаните резултати и поради това решително подкрепя подход с по-голяма гражданска насоченост;

56. отчита, че политическото решение е единственото възможно решение и че то следва да включва воденето на преговори — което в крайна сметка следва да се осъществи на фона на прекратяване на огъня — с талибаните и с други политически фактори в страната, които са готови да участват в правителство на националното единство, способно да сложи край на гражданската война, която бушува в страната от почти три десетилетия насам, и да гарантира цялостно зачитане на принципа на правовата държава и зачитането на основните права на човека; счита, че за да бъде постигнато политическото решение, трябва да бъде дадено време на новата стратегия за борба с бунтовниците да постигне резултати, съгласно графика, оповестен от президента Обама;
57. твърдо вярва, че трите главни предпоставки на ЕС за подобен мирен процес и за включване на групировки на талибаните следва да бъдат: ангажимент на всички участващи в преговорите страни за прогонването от страната на Ал Кайда с нейната поддръжка за международния тероризъм, както и на всяка друга терористична групировка; предприемане на действия за слагане край на отглеждането на опиев мак и утвърждаване на политика на насърчаване и зачитане на основните права на човека и на афганистанската конституция;
58. също така счита, че решаването на всички други въпроси следва да бъдат оставено на волята и способностите на самия афганистански народ;
59. отчита, че талибаните не са едно единно формирование и че съществуват най-малко 33 висши ръководители, 820 ръководители на средно равнище/младши ръководители и 25 000—36 000 „редови бойци“, разпределени сред 220 общности, някои от които водят борба по идеологически, а други — по финансови причини; поради това счита, че отсега нататък следва да се насърчават преговорите на местно равнище между демократично избраните органи на местно управление и членовете на въоръжената опозиция, „които осъждат насилието, не са свързани с международни терористични организации, зачитат конституцията и имат желание да се включат в процеса на изграждане на мирна афганистанска държава“, съгласно параграфи 13 и 14 от комюникето от Кабул от 20 юли 2010 г.;
60. приветства програмата на афганистанското правителство за мир и реинтеграция, открита за всички афганистански членове на въоръжената опозиция и техните общности на основата на горепосочените параграфи 13 и 14 от комюникето от Кабул;
61. отбелязва, че всяка стратегия за разоръжаване и реинтеграция трябва да се занимае отблизо с проблема на завръщането на бившите бойци и бежанците в родните им села;
62. подчертава, че е важно да се увеличи отговорността и компетентността на афганистанското правителство и администрация и доверието в него с цел подобряване на репутацията му сред афганистанските граждани;
63. подчертава ключовата роля на Пакистан, тъй като за талибаните не съществува никакъв стимул да пристъпят към сериозни преговори, докато пакистанската граница остава отворена за тях; препоръчва по-широка международна координация

и участие в този процес, което да включва и други съседни страни и водещи регионални участници — и по-специално Иран, Турция, Китай, Индия и Руската федерация;

64. призовава Комисията да извърши оценка на стратегическите и политическите последици от неотдавнашните катастрофални наводнения в Пакистан за Афганистан и региона в по-широк план, както и да предприеме всички необходими действия за оказване на помощ на засегнатото население на страната и на афганистанските бежанци, чиито лагери бяха наводнени;
65. подчертава значението на доброто управление на водите в Афганистан и в околността на тази страна и изтъква ползите от регионалното и трансграничното сътрудничество в тази област, наред с другото по отношение на изграждането на доверие между съседните държави в Югозападна Азия;
66. силно осъжда ангажираността с бунтовниците от страна на пакистанската разузнавателна служба (ISI), чието намерение е да гарантира, че Пакистан също ще получи задоволителен резултат от всички ползи, произтичащи от мира;
67. същевременно подчертава, че установяването на мир в Афганистан ще изисква политически споразумения между ключовите регионални сили, включително Индия, Пакистан, Иран и централноазиатските държави, Русия, Китай и Турция, както и обща позиция за ненамеса и подкрепа за независим Афганистан; призовава също така за нормализиране на отношенията между Афганистан и Пакистан, а именно посредством окончателно разрешаване на въпроса относно международната граница между двете страни;
68. призовава ЕС да продължи да подкрепя мирния и помирителния процес в Афганистан, както и усилията на Афганистан за реинтеграция на лицата, готови да се отрекат от насилието, като осигури на правителството на Карзай достатъчна гъвкавост при избора на партньори за диалог, но настоява конституцията на Афганистан и зачитането на основните права на човека да формират цялостната правна и политическа рамка за мирния процес;
69. приветства националните програми от приоритетно значение, изготвени от правителството на Афганистан в съответствие с националната стратегия за развитие на Афганистан и подкрепени от конференцията в Кабул, и призовава за цялостното им и ефективно изпълнение;
70. подчертава най-енергично необходимостта от много по-активна роля на ЕС в процеса на възстановяване и развитие на Афганистан, тъй като без значително намаляване на бедността и без устойчиво развитие не е възможен траен мир в самата страна и в целия регион; признава, че без сигурност няма развитие, така както без развитие няма сигурност;
71. настоятелно призовава ЕС и неговите държави-членки да полагат усилия съвместно със САЩ с цел по-голяма част от международната помощ да се разпределя чрез националните органи и правителството в Кабул и да насърчават САЩ да изоставят политиката си на заобикаляне на националните институции при предоставянето на

международна помощ и приватизацията в областта на сигурността, както и паралелния и сякаш влизаш в противоречие (във връзка с мирния процес) опит да се „обезглави“ ръководството на бунтовниците, като се използват дистанционно управлявани самолети, специални сили на САЩ и местни въоръжени милиции — подходи със съмнителен правен статус, които често причиняват жертви сред цивилното население и дискредитират международната намеса; отдава почит на всички служещи в съюзническите сили, които са загубили живота си в защита на свободата, и изразява съболезнованията си на техните семейства, както и на семействата на всички невинни афганистански жертви;

72. посочва, че военното присъствие на някои държави-членки на ЕС и техните съюзници в Афганистан е част от операцията на НАТО/ISAF и целите ѝ за борба със заплахата от международен тероризъм и борба с производството и трафика на наркотици;
73. подчертава, че това присъствие може да спомогне за установяването на условия на сигурност, които да позволят последните планове на правителството на Афганистан за разработване на потенциално мащабния сектор на минното дело и добива на минерали да бъдат реализирани на практика, като по този начин му осигурят остро необходимите собствени средства в националния бюджет;
74. подчертава, че потенциално огромните минни и минерални ресурси на афганистанска територия принадлежат изключително на народа на Афганистан и че „опазването“ на тези активи не може никога да служи като извинение за постоянното присъствие на чуждестранни военни сили на афганистанска земя;

Полиция и правова държава

75. отбелязва, че в Афганистан е невъзможно да има стабилност или мир, без държавата първо да гарантира сигурността на гражданите в страната на своя отговорност;
76. приветства целта на президента Карзай, съгласно която до края на 2014 г. единствено афганистанските национални сили за сигурност следва да ръководят и провеждат военни операции във всички провинции, както и ангажимента на афганистанското правителство за постепенно поемане на пълен контрол върху собствената му сигурност;
77. подчертава, че на Афганистан трябва да бъдат осигурени ефикасни полицейски сили и независима армия, способни да гарантират сигурността, така че да дадат възможност впоследствие за изтегляне на чуждестранното военно присъствие от страната;
78. оценява идеята на ген. Петреъс, че е възможно на местните, демократично избрани органи да се предостави местна жандармерия с цел поддържане на законността и реда и защита на местното население;
79. признава обаче, че наличието на самостоятелни сили за сигурност е по-скоро дългосрочна цел и поради това обръща специално внимание на необходимостта от по-координиран и интегриран подход при обучението на полицията, както и

отделно при обучението на военнослужещите и привлича вниманието върху финансовите средства, които се инвестират в обучението на полицейските сили и които дават ограничени резултати; призовава всички участници към тясна координация на дейността им, така че да се избегне ненужно дублиране и да се изпълняват допълващи се задачи на стратегическо и оперативно равнище;

80. припомня необходимостта от всеобхватна реформа на министерството на вътрешните работи, без която усилията за реформиране и изграждане на нови полицейски сили могат да се провалят, и в тази връзка посочва значението на контрола, подкрепата, консултациите и обучението на равнището на афганистанското министерство на вътрешните работи и на регионите и провинциите, в съответствие с една допълнителна цел на EUPOL;
81. счита, че безспорно съществуващата неяснота около мандата на EUPOL и ограничените постижения от нейната дейност до настоящия момент пречат на EUPOL да придобие водещата роля по отношение на ЕС, която заслужава; изразява съжаление от факта, че три години след разполагането на EUPOL, мисията все още не е достигнала три четвърти от своя одобрен размер; повтаря също така призива си към Съвета и държавите-членки на ЕС да спазват изцяло своите ангажименти по отношение на тази мисия;
82. приветства създаването от страна на „EUPOL Афганистан“ на прокурорска служба за борба с корупцията с цел разследване на случаи срещу високопоставени служители на публичната администрация и на други служители, срещу които има подозрения за корупция;
83. изразява тревога във връзка с данните, предоставени от ISAF, съгласно които от 94 000 души на служба в афганистанската национална полиция 90% са неграмотни, 20% употребяват наркотици, а над 30% изчезват след около година, като това е отделно от близо хилядата души, които загиват ежегодно при изпълнение на служебните си задължения;
84. счита, че основните фактори, на които се дължи неефективността на цялостното обучение, са липса на съгласуваност на разнообразните аспекти на обучение на полицията и практиката да се прехвърлят задължения на частни дружества, извършващи дейност в сферата на сигурността и военното дело;
85. отбелязва, че ангажиментът на ЕС и неговите държави-членки за създаването на професионални афганистански полицейски сили рискува да бъде компрометиран от широко разпространените практики като „ускорения“ подход (некачествено проучване за надеждност на новобранците, шестседмично обучение без учебници поради неграмотността на обучаващите се, минимално обучение на място, след което тези лица получават отличителен знак, униформа и оръжие и се изпращат да патрулират), прилаган от няколко големи американски дружества, извършващи дейност в сферата на сигурността; подчертава необходимостта от по-съгласувано и устойчиво обучение на полицейските служители, което да предоставя възможност на различните полицейски части в Афганистан да работят съвместно; подчертава, че мисиите за обучение на полицейски служители следва не само да се съсредоточават върху техническите аспекти, но и да гарантират грамотността на новите кадри и да

им предоставят базисни познания относно националното и международното право;

86. изразява тревога във връзка със сведенията относно слабия финансов контрол, прилаган спрямо тези частни дружества, като се позовава на съвместен доклад на Департамента по отбраната и Държавния департамент на САЩ от 2006 г., чиито заключения са валидни и до днес; съгласно тези заключения полицейските сили в Афганистан не са в състояние да изпълняват рутинни правоприлагащи дейности и не съществува ефективна програма за обучение на място; признава усилията, полагани от общото командване и в рамките на политиката за борба с бунтовниците, да се упражнява някаква степен на контрол върху частните чуждестранни милиции, действащи безнаказано в Афганистан;
87. препоръчва обучението на полицейските служители да престане възможно най-скоро да се извършва от частни изпълнители;
88. призовава за подобро сътрудничество и координация с цел значително увеличаване на капацитета за обучение на полицейски служители и по-нататъшно повишаване на ефективността на програмите за обучение; предлага създаването на широкомащабна програма за обучение на полицейски служители от EUPOL и НАТО/ISAF, в която да бъдат включени отделите на националната полиция, както е договорено с афганистанското правителство, като по този начин се изключат дублирания, загуби и разпокъсаност;
89. настоятелно призовава върховния представител по въпросите на външните работи и политиката на сигурност и държавите-членки на ЕС да ускорят обучението на полицейски служители в Афганистан и значително да увеличат броя на обучаващия полицията персонал на място, така че целта на Лондонската конференция за осигуряване на наличието на 134 000 обучени афганистански полицейски служители до края на 2011 г. да се превърне в реалистична възможност; настоятелно призовава върховния представител по въпросите на външните работи и политиката на сигурност да измени мисията „EUPOL Афганистан“, като осигури също така мандат за обучение за служители с по-нисък ранг във всички провинции, като увеличи броя на седмиците за основно обучение и като осигури съвместно провеждане на патрулиране и други полицейски дейности на място; настоятелно призовава държавите-членки на ЕС не само да слоят своите двустранни мисии за обучение на полицейски служители с тази на EUPOL, но също така да се въздържат от налагане на уговорки по отношение на служители на националната полиция, командирани в EUPOL;
90. препоръчва увеличаване на възнагражденията на членовете на афганистанската полиция и преразглеждане на целия процес по набиране на кадри, като се отдава предпочитание на служители, които покриват основни критерии за грамотност, не употребяват наркотици и са по-приспособени в психологическо и физическо отношение от настоящия персонал;
91. подчертава, че обучението на полицейски служители не може да донесе резултати без подходящо функционираща съдебна система; поради това призовава международната общност да предостави по-голяма финансова и техническа помощ за укрепването на съдебната система, включително като се увеличат

възнагражденията на съдиите на всички равнища; в допълнение към това изисква от Съвета, в координация с ООН, да се създаде специализирана мисия за обучение на съдии, както и на служители на публичната администрация в министерството на правосъдието и наказателноправната система в Афганистан;

92. приветства факта, че по време на конференцията в Кабул афганистанското правителство обеща да подобри, с подкрепата на международните партньори, достъпа до правосъдие в страната, като изпълни конкретни мерки през следващите 12 месеца, както и да подобри капацитета на съдебните институции, включително посредством изготвянето и прилагането на цялостна стратегия в областта на човешките ресурси;

Наркотици

93. посочва, че Афганистан е източникът на 90% от незаконно произведения опиум в света, докато по времето, когато коалиционните сили влязоха в Кабул през 2001 г., в Афганистан не се отглеждаше опиев мак, благодарение на успеха на ООН да постигне забрана върху отглеждането му;

94. счита, че за една многобройна, добре осигурена с ресурси военна сила впоследствие би следвало да е лесно да поддържа това положение без отглеждане на опиев мак с помощта на проекти за развитие на селското стопанство на местно равнище, като нейните членове осигуряват защита на тези проекти срещу талибаните и местните военни лидери;

95. същевременно отбелязва, че производството на опиум все още представлява ключов социален и икономически въпрос и въпрос на сигурността, и призовава ЕС да разгледа този проблем като стратегически приоритет в своите политики относно Афганистан;

96. посочва, че повече от 90% от хероинът в Европа идва от Афганистан и че цената за общественото здраве в европейските страни възлиза на милиарди долари; подчертава, че предизвикателствата, създадени от наркоикономиката в Афганистан, трябва да бъдат решавани не само на национално, но и на международно равнище, като се обърне внимание на всички връзки по нарковеригата, което по-специално изисква подпомагане за земеделските стопани, така че да се намали предлагането, както и превенция на употребата на наркотици и лечение, така че да се намали търсенето, както и прилагане на закона спрямо посредниците; по-специално предлага да се извършат крупни инвестиции за установяването на всеобхватна селскостопанска политика и политика за селските райони, която да може да предостави надеждна и трайна алтернатива за производителите на опиум; настоява също за необходимостта от включване на околната среда в стратегията за земеделието и за селските райони, тъй като влошаването на състоянието на околната среда, причинено например от недоброто управление на водните ресурси или унищожаването на естествените гори, е една от основните пречки за развитието на икономиката на земеделието;

97. отбелязва, че в резултат на безнаказаността, предоставена на производителите и трафикантите, в рамките на две години производството достигна равнищата

отпреди 2001 г., при което малък брой мощни местни военни лидери управляват огромен по размери картел;

98. изразява дълбока загриженост от установеното в неотдавнашния доклад на Службата на ООН по наркотиците и престъпността рязко нарастване на броя на пристрастените към наркотици афганистанци; призовава за незабавно вземане на целенасочени мерки, които да намалят броя на зависимите от наркотици и да им осигурят медицински грижи; с оглед на това подчертава необходимостта да бъдат финансирани проекти за изграждане на центрове за рехабилитация в страната, по-специално в областите, които нямат достъп до медицинско лечение;
99. посочва, че въпреки по-ранното понижаване на цените поради прекомерно производство, през 2009 г. търговията с наркотици възлизаше на 3,4 милиарда щатски долара, а потенциалната брутна стойност на износа на опиум беше 26% от БВП на Афганистан, като се счита, че приблизително 3,4 милиона афганистанци (12% от населението) участват в незаконното производство на наркотици;
100. в същото време обръща внимание на заключенията от неотдавнашния доклад на Службата на ООН по наркотиците и престъпността, който установява, че талибаните получават само 4 % от годишните печалби от търговията с наркотици, местните земеделски стопани — 21 %, а 75 % отиват у служители на правителството, полицията, местните и регионалните посредници и трафикантите; накратко, отбелязва, че афганистанските съюзници на НАТО в действителност вземат лъвския дял от печалбите от търговията с наркотици;
101. отбелязва, че между 2001 г. и 2009 г. САЩ и международната общност изразходваха 1,61 милиарда щатски долара за мерки за борба с наркотиците, без това да окаже някакво съществено въздействие върху производството и трафика; припомня описанието, дадено от Ричард Холбрук, специален представител на САЩ за Афганистан и Пакистан, на досегашните усилия на САЩ за борба с наркотиците в Афганистан като „най-разточителната и неефективна програма, която съм виждал във и извън рамките на правителството“;
102. посочва, че ако не се прекрати зависимостта на афганистанската икономика от наркотици веднъж завинаги и не се намери жизнеспособен алтернативен модел за икономически растеж, целите за възстановяване на сигурността и стабилността в региона няма да бъдат постигнати;
103. подчертава значението на усилията за постепенното премахване на отглеждането на опиев мак в Афганистан, които досега имаха скромни успехи, и призовава в тази връзка за предоставяне на жизнеспособен алтернативен поминък за тези 3,4 милиона афганистанци, които се изхранват от опиума, и за подобряване на положението на останалата част от афганистанското население в селските райони;
104. отбелязва успешните опити в Пакистан, Лаос и Тайланд за постепенно премахване на отглеждането на опиев мак чрез заместването му с алтернативни култури; отбелязва също така появата в Афганистан на обещаващи нови култури, като например шафран, които могат да донесат много по-висок доход, отколкото опиевия мак;

105. отбелязва, че за Афганистан би могъл да бъде предвиден подобен процес на постепенно премахване на отглеждането на опиев мак на стойност от 100 милиона евро годишно, като 10% от годишната помощ на ЕС за държавата се отпуска специално за тази цел в продължение на период от пет години;
106. отбелязва, че неотдавна подписаното споразумение между Афганистан и Пакистан за търговия и транзит ще отвори пътя за производителите на нар, най-известната законно отглеждана култура в региона, и че това беше посочвано многократно от чуждестранните работници в областта на развитието като ключ към създаването на достойни алтернативни доходи за населението, занимаващо се с отглеждане на опиев мак в южен Афганистан;
107. поздравява Службата на ООН по наркотиците и престъпността за активната ѝ дейност в подкрепа на правителството на Афганистан в борбата му с незаконната търговия с наркотици, и призовава за укрепването на Службата и нейните програми в Афганистан;
108. призовава за петгодишен национален план за премахването на незаконните насаждения на опиев мак, с включени конкретни срокове и критерии, за чието изпълнение да отговаря специална служба със собствен бюджет и персонал;
109. подчертава, че този план следва да се насърчава чрез сътрудничество между ЕС и Руската федерация, като се има предвид, че Руската федерация е основната жертва на афганистанския хероин и вторият по големина пазар на опиоиди в света след ЕС;
110. призовава правителството и парламента на Афганистан да приемат конкретно законодателство за забрана на всякакви практики на изкореняване, които могат да включват неръчни или немеханични способности;
111. призовава Съвета и Комисията изцяло да включат предложената стратегия в своите съществуващи стратегии и настоятелно призовава държавите-членки на ЕС изцяло да вземат предвид предложението в рамките на своите национални планове;
112. настоятелно призовава Съвета и Комисията изцяло да вземат предвид всички бюджетни последици на предложенията, съдържащи се в настоящия доклад;
- o o
o
113. възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция на Съвета, Комисията, генералния секретар на Организацията на обединените нации, генералния секретар на НАТО и правителствата и парламентите на държавите-членки и на Ислямска република Афганистан.

ИЗЛОЖЕНИЕ НА МОТИВИТЕ

Общи забележки

Настоящият доклад се основава на обширни консултации относно положението в Афганистан и отношенията на страната с международната общност, в които докладчикът участва през последните шест месеца, с цел да изясни защо толкова малко е постигнато в Афганистан, въпреки вложените огромни средства и усилия през последните девет години. Разминаването между очакванията и реалността в Афганистан е по-поразително от всякога и затова новата стратегия на ЕС по отношение на тази страна следва да изхожда от тази констатация.

Докладчикът реши да насочи вниманието си към четири области, в които, според него, целенасочените действия биха могли да доведат до действителни промени: **международна помощ, последствия от неотдавна започналия мирен процес, въздействие на обучението на полицейските служители и премахване на отглеждането на опиев мак.**

Те се откритоиха като ключови въпроси при проучванията на докладчика, в хода на които той се среща с различни министри от правителството на президента г-н Карзай, както и със самия президент, с председателите на горната и долната камара на парламента, с ръководни военни кадри от Международните сили за поддържане на сигурността (ISAF), с представители на международни организации, посланици на съседни страни и бивши ръководни кадри от предишното правителство на талибаните. Също така той посети проекти в Херат, които се изпълняват под ръководството на т. нар. провинциални екипи за възстановяване и на организации за международно сътрудничество. В Европа и Съединените американски щати докладчикът проведе консултации с посланици или с представители на посланици на страни, които извършват дейност в Афганистан, с международни неправителствени организации и с членове на Конгреса на САЩ.

След деветгодишно международно присъствие в Афганистан все още предстои да се постигне значително подобрене на ситуацията – сигурността се е влошила, а основните социално-икономически показатели са изключително разочароващи. С това се свързва и фактът, че прекалено често решенията са вземани без достатъчно участие от афганистанска страна, а чуждестранните органи, било те военни или граждански, действат по начини, които се възприемат от афганистанското население като характеризиращи се с неуважение и своеволие. Поради това основната теза на настоящия доклад е, че е необходимо да се създадат условията за „афганизиране“ на афганистанската криза, с цел да се постигне стабилно управление, подкрепено от международната общност, и усилията да се насочат към социално-икономическото развитие. Ето защо в доклада се излагат доводите за това, ЕС да оглави усилията за възприемане на подход към Афганистан като към суверенна държава, а не като към „ничия земя“.

Международна помощ

Най-тежният проблем в Афганистан е бедността. Поразително е, когато си дадем сметка колко много повече афганистанци умират от бедност, отколкото в резултат на въоръжения конфликт: над 25 000 родилки умират всяка година, в сравнение със „само“ 2 186 граждани, загинали през периода януари—ноември 2009 г., а над половината от населението на страната живее под прага на бедността, въпреки огромните суми международна помощ, отпускани за Афганистан.

Каква е причината за това? На първо място е изключително трудно да се намерят надеждни данни за условията и въздействието на международното гражданско и военно участие до момента и това продължава да бъде основна пречка за анализиране на текущите събития в Афганистан. Също така се наблюдава явна липса на координация и на обмен на информация между отделните донори и в още по-голяма степен между донорите и предполагаемите бенефициери, афганистанските граждани. На неотдавнашна среща в Кабул министърът на финансите сподели с докладчика, че правителството не е получило каквато и да е информация относно около една трета от международните средства, изразходвани в Афганистан от 2001 г. насам. Подобни оплаквания бяха изразени и от други събеседници.

Съединените американски щати започнаха да събират данни за помощта и за нейното въздействие чрез своя специален главен инспектор за възстановяването в Афганистан (SIGAR) и тази инициатива, макар и предприета със закъснение, следва да се посрещне със задоволство. Що се отнася до ЕС, той се приканва да създаде изчерпателна база данни за цялата помощ на ЕС за Афганистан и да анализира тази информация, с цел да въведе по-голяма прозрачност, както и механизми за пълна отговорност от страна на донорите.

Многобройни проучвания, включително докладът от 2007 г., изготвен от организацията „Peace Dividend Trust“ и озаглавен „Afghanistan Compact Procurement Monitoring Project“, стигнаха до заключението, че ако средствата се предоставят пряко на правителството, се постига определено по-силно икономическо въздействие (около 80%), в сравнение с финансирането на (посредници като) международни дружества или неправителствени организации (под 20%). И въпреки това все още се прилага широко практиката по-голямата част от помощта да се отпуска чрез множество международни организации, международни финансови институции, банки за регионално развитие, неправителствени организации и частни контрагенти, а не чрез централната държавна администрация, като голям дял от помощта се изразходва в различните звена от веригата на доставки. Огромни суми се изразходват за хонорари (които могат да достигнат 50% от стойността на даден договор) на контрагенти и подизпълнители, а високите заплати и щедрите надбавки за чужденци, работещи за консултантски дружества и контрагенти, поглъщат допълнителни средства.

Поради това докладчикът се застъпва за пренасочване на помощта, предназначена за Афганистан, като предлага много по-голяма част от помощта да се отпуска пряко чрез афганистанските институции, а не чрез международни организации за сътрудничество и развитие.

Въпреки че очевидно корупцията на местно равнище е повод за загриженост, международната общност обикновено насочва вниманието си именно към този проблем, а не към собствените си пропуски. Корупцията е проблем, независимо от нейния произход, но следва да се припомни, че най-много 15% от международната помощ минава през ръцете на афганистанската централна държавна администрация: в резултат на това корупцията на местно равнище засяга най-много 7,5—9% от общия размер на гражданската помощ, отпускана за Афганистан. По този въпрос следва така или иначе да се предприемат мерки, посредством показатели за ефективността на помощта и механизми за засилен контрол, които следва да бъдат одобрени както от донорите, така и от афганистанското правителство; по-високата степен на легитимност, която афганистанското правителство ще добие чрез поемането на отговорност за прилагането на помощта и чрез общественото възприятие на тази му роля, също ще окаже въздействие върху борбата срещу корупцията на местно равнище.

Мирният процес

Следва да се отбележи, че в миналото правителството на Карзай очерта в основни линии какво следва да включва мирният процес за Афганистан, но едва след Лондонската конференция станаха известни конкретни елементи, включително намерението да се постави началото на преговори с талибаните и споразумението между над 70 страни за създаване на доверителен фонд (с бюджет от около 1 млрд. щатски долари за период от пет години), с цел да се спомогне за интегрирането на талибаните и други бунтовници.

Понастоящем сякаш се наблюдават два успоредни подхода: преговори между разнородни представители на талибаните, като се започне от молла Омар и се стигне до редовите бойци, и правителството на Карзай, Пакистан и Организацията на обединените нации, от една страна, и между ISAF и Държавния департамент на САЩ и ръководни кадри на талибаните от средно и по-ниско равнище (половината от 820-те ръководни кадри от средно и по-ниско равнище и по-голямата част от редовите бойци, които биха били готови да се откажат от въоръжената борба и да се интегрират отново в местните общности), от друга. Към момента на изготвянето на доклада правителството на САЩ все още не е взело решение дали да се придържа към първия подход, но вероятно след лятната военна офанзива президентът Барак Обама ще вземе по-категорично решение по този въпрос.

Докладчикът твърдо вярва, че ЕС следва да оказва силна подкрепа за мирния процес, като предоставя свобода на действие на правителството на Карзай при избора на партньори в рамките на диалога, но същевременно държи на три основни условия: ангажимент от афганистанска страна Ал Кайда да бъдат прогонени от страната, премахване на отглеждането на мак и наличие на воля за основно зачитане на основните права на човека. Всички други въпроси следва се решават от самите афганистанци.

Обучение на полицейски служители

На Лондонската конференция се взе решение, че прехвърлянето на отговорности в сферата на сигурността на афганистанските сили ще започне през 2011 г. и като цяло

ще приключи през 2014 г. Основният инструмент за повишаване на способността на афганистанската държава да обезпечава сигурността на своите граждани е увеличаване на броя на военнослужещите до 171 000 души и на полицейските служители от 94 000 (към момента) на 134 000 до края на 2011 г., като крайната цел е в срок от пет години техният брой да достигне съответно 240 000 и 160 000 души.

Тези цели са много трудни за постигане и те следва да се заменят с по-реалистични и качествено измерими цели. Само по себе си увеличаването на съществуващите параметри („още от същото“), без да се въвеждат значителни промени в обучението и организацията на полицията и в нейното взаимодействие със съответните съдебни институции, няма да подобри кой знае колко сигурността в Афганистан.

Пет години след падането от власт на талибаните в съвместен доклад на министерството на отбраната и министерството на външните работи на САЩ се констатира, че полицията в Афганистан не е в състояние да извършва рутинна правоприлагаща дейност. В доклада също се стига до заключението, че ръководители на програмата на САЩ за обучение с бюджет от 1,1 млрд. щатски долара (който според някои сведения понастоящем възлиза на 6 млрд. щатски долара) не са в състояние да посочат колко полицейски служители са в действителност на служба или къде се намират хиляди камиони или друг вид оборудване. В доклада също се посочва, че не са създадени програми за обучение на място, въпреки че в продължение на години специалисти в областта на обучението на полицейски служители предупреждават, че обучението на място е основата за провеждането на успешно обучение.

Тези констатации от 2006 г. са не по-малко актуални и сега. Въпреки че обучението на полицейски служители не се осъществява единствено от САЩ (има други програми за обучение на полицейски служители в Афганистан, включително полицейската мисия на Европейския съюз в Афганистан и програми с по-малък обхват на държавите-членки, както и мисия на НАТО от по-малък мащаб), другите програми, за съжаление, са засенчени от по-негативните практики, възприети при обучението от САЩ. Практиката на САЩ да се разчита на частни изпълнители е един от основните проблеми, които се отразяват на качеството, разходите и ефективността.

Поради това ЕС би оказал значителен принос по отношение на въпроса за обучението на полицейски служители в Афганистан, ако използва всички налични средства, за да гарантира, че няма да се повторят същите грешки: недостатъчен контрол при постъпването на нови кадри, твърде недостатъчно обучение на място, слаб контрол върху оборудването и разчитане на частни изпълнители за самото обучение. ЕС следва да предложи програма за обучение от широк мащаб под ръководството на НАТО, в която да се интегрират всички текущи мисии за обучение.

Наркотици

През периода 2001—2009 г. международната общност изразходва приблизително 1,61 млрд. щатски долара за борбата срещу наркотиците в Афганистан, без да навреди осезаемо на производството и трафика на наркотични вещества. Афганистан продължава да бъде източник на над 90 % от незаконния опиум в света. Според данни на Службата на ООН по наркотиците и престъпността от 2009 г., 242 000 семейства

(т.е. 3,4 милиона души или 6,4 % от населението) участват в тази търговия.

Пределно ясно е, че единственият начин, по който незаконното производство на опиум може да се премахне, е на въпросните земеделски производители да се предложат алтернативни и реалистични икономически възможности. Има примери за успешно постепенно премахване на отглеждането на опиев мак чрез заместването му с други устойчиви алтернативи в други страни (напр. Пакистан, Виетнам, Лаос и Тайланд). Това може да се постигне дори и в Афганистан, като разходите ще възлязат на около 100 млн. EUR на година, като 10% от европейската гражданска помощ за страната се отдели за тази цел.

Предоставянето на алтернативен поминък изисква наличието на инфраструктура, която от своя страна се нуждае от обезпечаването на сигурност, и този въпрос ще трябва да се разреши. Развитието на специализирано земеделско производство във всяка провинция би могло постепенно да спомогне за осигуряването на по-висока степен на самостоятелност на страната, да предостави възможност с течение на времето тя да може да снабдява регионалния пазар и да доведе до преобразяване на живота и очакванията на афганистанското население.

Ето защо докладчикът е твърдо убеден, че най-добрият и всъщност единственият подход включва прилагането на петгодишен план за премахване на незаконните насаждения на опиев мак чрез разработване на алтернативни възможности, като се определят конкретни критерии и срокове и се създаде изцяло нова служба за тази цел.

11.5.2010

СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА ПО РАЗВИТИЕ

на вниманието на комисията по външни работи

относно нова стратегия в Афганистан
(2009/2217(INI))

Докладчик по становище: Charles Goerens

ПРЕДЛОЖЕНИЯ

Комисията по развитие приканва водещата комисия по външни работи да включи в предложението за резолюция, което ще приеме, следните предложения:

1. припомня, че усилията за развитие трябва да се съсредоточат върху засилването на капацитета на афганистанските правителствени структури, както и че афганистанците трябва да участват дейно при определянето на приоритетите и в процеса на тяхното прилагане, така че да се засилят процесът на установяване на чувство за собственост и поемането на отговорност на национално и общностно равнище; поради тази причина насочва вниманието към ролята на организациите на гражданското общество като основно средство за гарантиране на включването на афганистанските граждани в процеса на демократизация и възстановяване и за предпазване от корупцията;
2. призовава за по-хомогенно от географска гледна точка разпространение на хуманитарната помощ, което да се основава на анализ на нуждите и да е насочено към неотложни цели;
3. предлага да се вземе предвид факта, че всяко нарушаване на принципите на неутралност, безпристрастност и независимост, към които работниците твърдят, че се придържат, ги прави по-уязвими на мястото на събитията особено предвид факта, че те продължават да са на място дълго след оттеглянето на военните части; счита поради тази причина, че военните следва да оказват хуманитарна помощ единствено в абсолютно извънредни ситуации, така че да се запази неутралният, безпристрастен и независим характер на хуманитарните работници, при пълно спазване на съответните международни стандарти, както са определени в насоките относно използването на военни и граждански сили и средства при хуманитарни извънредни

ситуации и застъпени в Европейския консенсус относно хуманитарната помощ;

4. настоява върху важността на осъществяването на Целите на хилядолетието за развитие и съжालва, че въпреки постигнатия напредък в някои области Афганистан е слязъл от 173 място през 2003 г. на 181 място (от 182 държави) в Индекса за човешко развитие на ПРООН; като има предвид също така, че смъртността при децата под 5-годишна възраст и при майките е сред най-високите в света, счита че тези конкретни цели, както и достъпът до здравни услуги и образование, по-специално за жените, не следва да бъдат пренебрегвани; призовава обаче особено внимание да се обърне на подобреното генериране на доходи, както и на изграждането на работеща съдебна система;
5. подчертава, че в свое проучване от януари 2010 г. Службата по наркотиците и престъпността на ООН (СНПООН) разкрива, че корупцията буди най-много тревоги у населението и че приходите от подкупи съставляват почти една четвърт (23%) от БВП на Афганистан;
6. счита, че борбата с корупцията следва да бъде в основата на миротворческия процес в Афганистан, тъй като подкупите водят до неправилно разпределение на средствата, съставляват пречка за достъпа до основни обществени услуги като здравеопазване и образование и значително възпрепятстват социалното и икономическо развитие на страната; подчертава също така, че корупцията подкопава доверието в публичния сектор и в правителството и следователно съставлява основна заплаха за държавната сигурност; поради тази причина призовава ЕС да обърне специално внимание на борбата срещу корупцията, когато предоставя помощ на Афганистан;
7. отбелязва, че 80% от населението са разположени в селски райони, като същевременно обработваемите земи на човек от населението са намалели от 0,55 хектара през 1980 г. на 0,25 хектара през 2007 г.; подчертава, че Афганистан продължава да бъде много уязвим пред неблагоприятните климатични условия или повишаващите се цени на хранителните продукти на световните пазари, като същевременно широкоразпространеното и безразборно използване на противопехотни мини представлява сериозна заплаха за успешното развитие на селските райони; счита в тази връзка, че от първостепенно значение е да се продължи и засили финансирането, насочено към развитието на селските райони и местното производство на храни, така че да се постигне продоволствена осигуреност;
8. припомня, че повече от 90% от хероина в Европа идва от Афганистан и че цената за общественото здраве в европейските страни възлиза на милиарди долари; припомня, че предизвикателствата на наркоикономиката в Афганистан трябва да бъдат решени не само на национално, но и на международно равнище, като се обърне внимание на всички връзки по нарковеригата, което изисква по-специално: подпомагане за селските стопани, така че да се намалят доставките, превенция и лечение, така че да се намали търсенето, както и прилагане на закона спрямо посредниците; по-специално, предлага да се извършат значителни инвестиции за установяването на всеобхватна селскостопанска политика, която да може да предостави надеждна и

трайна алтернатива за производителите на опиум. настоява също за необходимостта от включване на околната среда в стратегията за земеделието и за селските райони, тъй като влошаването на състоянието на околната среда, причинено например от недоброто управление на водните ресурси или унищожаването на естествените гори, е една от основните пречки за развитието на икономика, основаваща се на селското стопанство;

9. отбелязва факта, че въпреки дарителската помощ от над 350 млн. евро, изборите за президент и за провинциални съвети, произведени през август 2009 г. в Афганистан, бяха белязани от нередности и измами, което поставя легитимността на правителството на Карзай под силен натиск; осъжда в тази връзка нарушаването от президента през февруари 2010 г. на независимия статут на Избирателната комисия за разглеждане на жалби, който предоставяше последна възможност за независим анализ на избирателния процес и за разкриване на евентуални измами;
10. отбелязва, че всяка стратегия за разоръжаване и реинтеграция трябва да се занимае отблизо с проблема на завръщането на бившите бойци и бежанци в родните им села;
11. подчертава значението на координацията на възстановяването и на усилията за развитие на местно равнище, така че да се насърчи трансграничното развитие в регион, където етническите и племенни връзки често излизат извън рамките на националните граници.

РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ

Дата на приемане	10.5.2010 г.
Резултат от окончателното гласуване	+: 26 -: 0 0: 0
Членове, присъствали на окончателното гласуване	Thijs Berman, Michael Cashman, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, Enrique Guerrero Salom, Eva Joly, Franziska Keller, Gay Mitchell, Norbert Neuser, Maurice Ponga, Michèle Striffler, Ivo Vajgl, Anna Záborská, Iva Zanicchi
Заместник(ци), присъствал(и) на окончателното гласуване	Kriton Arsenis, Krzysztof Lisek, Miguel Angel Martínez Martínez, Emma McClarkin, Cristian Dan Preda, Niccolò Rinaldi
Заместник(ци) (чл. 187, пар. 2), присъствал(и) на окончателното гласуване	Sylvie Guillaume, Jolanta Emilia Hibner, Anna Ibrisagic, Derek Vaughan, Marie-Christine Vergiat

РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ

Дата на приемане	9.11.2010 г.
Резултат от окончателното гласуване	+: 60 -: 1 0: 5
Членове, присъствали на окончателното гласуване	Gabriele Albertini, Pino Arlacchi, Bastiaan Belder, Frieda Brepoels, Elmar Brok, Mário David, Marietta Giannakou, Ana Gomes, Andrzej Grzyb, Takis Hadjigeorgiou, Heidi Hautala, Richard Howitt, Anna Ibrisagic, Anneli Jäätteenmäki, Ioannis Kasoulides, Tunne Kelam, Nicole Kiil-Nielsen, Maria Eleni Koppa, Андрей Ковачев, Paweł Robert Kowal, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Eduard Kukan, Alexander Graf Lambsdorff, Vytautas Landsbergis, Ulrike Lunacek, Barry Madlener, Mario Mauro, Kyriakos Mavronikolas, Francisco José Millán Mon, María Muñoz De Urquiza, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Norica Nicolai, Raimon Obiols, Pier Antonio Panzeri, Alojz Peterle, Bernd Posselt, Cristian Dan Preda, Libor Rouček, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Jacek Saryusz-Wolski, Werner Schulz, Adrian Severin, Marek Siwiec, Ernst Strasser, Charles Tannock, Zoran Thaler, Inese Vaidere, Geoffrey Van Orden, Кристиан Вигенин
Заместник(ци), присъствал(и) на окончателното гласуване	Laima Liucija Andrikiienė, Elisabeth Jeggle, Jaromír Kohlíček, Norbert Neuser, Vittorio Prodi, Marietje Schaake, Helmut Scholz, György Schöpflin, Konrad Szymański, Indrek Tarand, László Tőkés, Ivo Vajgl, Dominique Vlasto, Renate Weber
Заместник(ци) (чл. 187, пар. 2), присъствал(и) на окончателното гласуване	Leonidas Donskis, Filip Kaczmarek, Eleni Theocharous